

„Tisztelt elnök úr, mi ez a megbízható forrás?”

Vélemények a Tokaj-ügyről

NOL • Népszabadság Online • 2005. október 22.

Összeállításunkban válogatást közlünk a Népszabadságban és a NOL-on megjelent elemzésekből.

[dr.Hanák András: Önvizsgálati kérelem \(október 22.\)](#)

„Miként fordulhat elő a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságával vagy bármely más bírósággal, hogy döntéséről előbb értesül egy politikai napilap újságírója, mint az érintett fél? Milyen forrást tekinthet megbízhatónak egy magára adó napilap jogban járatos újságírója? A kérdésre nem az a válasz, hogy ez a napilap nem ad magára (bár nem ad), és hogy az újságíró nem igazán járatos a jog útvesztőiben (bár nem az). A kérdésre a választ valaki a Legfelsőbb Bíróságon belül tudhatja, és tisztelettel kérem az elnök urat, kísérelje meg kideríteni, hogy ki a megbízható forrás, hogyan fordulhatott elő, hogy Kovács Zoltán főszerkesztő és a magyar demokrácia ebbe a méltatlan helyzetbe került.”

[Nagy N. Péter: Ítéletek, privát használatra \(október 15.\)](#)

„Az Élet és Irodalom szerkesztősége az Orbán-szőlőkről szóló cikksorozatának végső bírói ítéletét tegnap reggel az ellenérdekű Magyar Nemzet hasábjairól ismerhette meg. Előbb nyomtatták ezt ki, mint ahogyan azt kézbesítették. Ez a helyzet sem szolgálja az igazságszolgáltatással kapcsolatos mentális egyensúly épülését, de talán még mindig jobb, mint az általános érzelmi elévülés, amit az ismert ügyekben el kell szenvedni.”

[A „szent tehén” családi szőlői \(Nyusztay Máté összeállítása, augusztus 12.\)](#)

„Az eddig rendelkezésre álló információk szerint adva van tehát egy (több) Fidesz-kormány-„közeli” vállalkozó - az egyszerűség kedvéért nevezzük „őstermelőnek” -, aki kedvező áron jut termőföldhöz, amelyen állami támogatással szőlőt telepít, vagy még magasabb állami dotációval feljavítja azt. Majd a rossz minőségű szőlőt piaci ár fölött eladja az állami Tokaj Kereskedőháznak, amely fideszes képviselők indítványára, Stumpf István kancelláriaminiszter előterjesztése alapján, Orbán Viktor miniszterelnök támogatásával kiugróan magas, két év alatt 4 milliárd forintnyi állami támogatást kapott a felvásárlásra. A TK megveszi a szintén kiugróan nagy mennyiségű, ám gyenge minőségű szőlőt, amitől aztán 900 millió forintnyi veszteséggel tud csak megszabadulni. Egy az ÁPV Rt.-nek készített szakértői tanulmány már 2002-ben megállapította, hogy ennél a felvásárlásnál a szőlő megsemmisítése is olcsóbb lett volna.

Történt mindez az Orbán-kormány időszakában, Orbán Viktor feleségének cégével és azok tagjaival, akik különböző vezető pozíciókat töltöttek be ebben az időszakban állami társaságoknál - példának okáért a Tokaj Kereskedőházban.

Ezt a rendszert veszélyeztethette volna a TK privatizációja. Orbán Viktor a kereskedőházat azonban a privatizáció által érinthetetlen „szent tehénnek” nevezte az egyik jegyzőkönyv szerint. Az ÉS által idézett egyik dokumentumban úgy fogalmaz: A kistermelőktől a

kereskedőház felvásárolja a készleteket, a privatizáció azonban ezt a helyzetet megszüntetné...”

Nehéz-Posony Márton: Detektívesdi, július 14.

„Orbán szerint nincs semmi kivetnivaló abban, ha a társaságtól megváló tag az összes addigi befizetéseit (a törzsbetétjét és a pótlólagos befizetéseit) teljes összegében visszakapja. Ha azonban a tevékenység tartósan veszteséges, akkor a társaság alapesetben veszíti a saját tőkéjéből, ami egyrészt a törzstőke részeként befizetett törzsbetétek elértéktelenedését, másrészt a pótlólagos befizetések elvesztését kellene hogy jelentse.

A bizottságnak tisztáznia kell, hogyan lehetséges mindezek ellenére, hogy a társaságtól megváló tag kvázi névértéken visszakapta a társaságba fektetett valamennyi tőkéjét. Ez ugyanis olyan áldozatvállalást követel attól, aki az üzletrészét megszerzi, ami józan közgazdasági megfontolásokkal nehezen indokolható. Erre vonatkozóan azonban kérdés nem hangzott el.”

Korom (T. R. jegyzete) július 13.

„A kérdés csak az, hogy a lényegelterelő hadművelet közepénél, vagy a végén tartunk-e? Ez nyilvánvalóan attól függ, hogy lesz-e még bekormozható ellenfél. Igaz, abból mindig akad.”

Rab László: Törleszt, épít, Golfon jár , július 7.

„A százhuszonkétmilliós vagyonnal rendelkező Orbán családnál ugyanaz lehet a baj, mint Demszky Gábornál: sok a kiadás, kevés a bevétel. A volt miniszterelnök öt gyermeket nevel, a felesége, Lévai Anikó tulajdonában lévő ingatlanok hivatalosan „csak viszik a pénzt”. Teher teher hátán: a feleség 2000- 2001-ben megszámlálhatatlan sokaságú földet vásárolt, többek között Felcsúton (ahol jelenleg parasztházépítés folyik), s ezek tovább apasztják a likvid forrásokat.”

Nagy N. Péter: Krakus jól áll, július 7.

„Ha kiderül rólam valami, perelek, és akkor már nem beszélhetünk arról, hogy mi volt velem a Kádár-rendszerben. Szabadalmaztatott eljárásról van szó: ha miniszterelnökként vettem részt számomra kedves emberek gazdasági természetű kérdéseket is tárgyaló összejöveleim, perelünk újságot, támadunk eljárásjogi és alaki fronton, mindent megteszünk, csak szó ne eshessék arról, mi történt. Nem is azért, mert az támadható volna, hanem mert a valóság beszüremkedése a jelek szerint a gyengeség jeleként értelmezendő. Inkább keverek ide nem létező szeretőket, cáfolok családi zsarnokságot, bármit, csak az életet be ne engedjük. Ez a képlet még ijesztőbb, mint Szitáé. Ott jellemtelenséget feltételeztünk az igazságrombolás mögött. Itt igazságrombolást látunk, s fogalmunk sem lehet a jellemről. Csak a hatás azonos. Hárítani minden valóságosat valamiféle szónokias szinten tartható valóság érdekében és a siker legteljesebb reményében.”

Révész Sándor: Lóvátételi igény, július 1.

„A becsaphatóság és a terrorizálhatóság mértéke között szoros összefüggés van. Érdemes ebből a szempontból rátekinteni arra az intellektuálisan szánalmas, de politikailag nem esélytelen kísérletre, amely Orbán Viktor leleplezésének elleplezésére irányul. Azért érdemes, mert logikai szempontból ennél az ügynél egyértelműbb, tehát becsapásra alkalmatlanabb nem nagyon létezhet. Ha nem lenne nagyon erkölcstelen, gyanús és kínos, amit Orbán Viktor a családjá és barátai birtokában lévő vállalkozás ügyében az Élet és Irodalomban megjelent dokumentumok szerint mondott és tenni szándékozott, akkor az egész pernek nem lenne tétje és értelme, hiszen teljesen mindegy, hogy hol mondta valaki azt, amiben nincs semmi kivetnivaló. Ha viszont van benne kivetnivaló, akkor meg az mindegy,

hogy taggyűlés volt, ahol mondta vagy nem. Tehát az is mindegy, hogy mi a per kimenetele, s van-e per egyáltalán.”

Eörsi István: A jogállami magatartásról, június 28.

„Az a feljebbviteli tanács, amely június 23-án az Élet és Irodalom szerkesztőinek szájába tömte egy Orbán-közeli gazdasági társulás összes rothadt szőlőjét, engem már nem tudott meglepni. Amikor olvastam, hogy Orbán megvárja a másodfokú ítéletet, és csak azután dönt tennivalói felől, arra gondoltam, hogy úgy látszik, nem csak én tudom előre, mi lesz az ítélet.”

Nagy N. Péter: Kínrímek, június 24.

„Az elsőfokú ítélet tett egy kísérletet arra, hogy a lényeg felé terelje a feleket, amikor arra hivatkozva utasította el a helyreigazítási kérelmet, hogy az lényegtelen körülményre vonatkozik. A másodfokú tanács - mint az várható volt - visszatért a jog sáncai közé, és pontos formalizmussal ítélte. Sokadszor fordítva, mint az alapfokú bíró, aki - érthető módon - gyakran nem tudja függetleníteni magát a valóságtól.”

Kis Tibor: Aranka papírai, május 19.

„Ilyen típusú asztaltársaságokkal sejtéseink szerint manapság több nagy termet be lehet népesíteni politikai irányultságtól függetlenül. Van persze egy lényegi különbség - a szóban forgó asztaltársaság egyik tagja ugyanis az akkor éppen regnáló magyar kormányfő. Az egész történetnek egyébként ez a leginkább figyelemreméltó eleme. Mert azt eddig is tudtuk, hogy a volt miniszterelnöknek, a legnagyobb ellenzéki párt vezérének felesége vállalkozgat. De az Orbán család legendáriumában ez csak amolyan hobbiként jelent meg, és a közvélemény számára olyasfajta üzenete volt, hogy Anikó asszony élére rakosgatja a tőpénzt, és ügyesen kezeli, befekteti. Miközben a férj persze messze távol tartja magát még ettől is, de azért büszkén regisztrálja a feleség pénzügyi tehetségét.”

Révész Sándor: A per és hiánya, május 19.

„A perindítással a Tokajhegyalja Kft. - úgy is, mint Orbán Viktor - nemcsak hitelesítette az ÉS leleplezését, hanem tovább is vitte. A pernek ugyanis csak az a meggyőződés adhat értelmet, hogy a miniszterelnök mindezt megteheti - ha nem hivatalos taggyűlés keretében teszi. Ennyi kell hozzá. Hiszen ennyi a per tárgya. Semmi egyéb. Ehhez képest mit számít, hogy a bíróság első fokon mégiscsak taggyűlésnek tekintette a tényleges tagok tényleges gyűlését?!”

Lendületben a Tokaj-bizottság, június 3.

A cikkhez ábrát csatoltunk, amely a Medián felmérésének eredményét közli: „Mennyire ad hitelt az Orbán ellen felhozott vádaknak?”

Marosán György: Boldogságtolvajok, április 23.

„Az 1998 óta kibontakozó politikai légkörben a manipulátorok állandóan azt sulykolják: ami van, csalás, az egész, úgy, ahogy van, rossz, és ezt valakik - a gonoszak - tudatosan idézik elő. Azt sugallják: elrabolnak tőled mindent, folyamatosan meglopnak. Amit te kaptál, az kevés, amit a másik, az sok. „Ezek” csak hazudnak neked - szajkózzák. „Ezeknek” még a statisztikájuk is hazug. És idővel az embereket - legalábbis egy részüket - már nem is érdeklik a tények. Azután a másik szavaira is süketek lesznek. Végül pedig már az sem elég, ha kikapcsolják a rádiót vagy a tévét - el kell hallgattatni a másikat. Véleményük eleve előítéletes, a megoldás helyett pedig bűnbakot keresnek. Közben pedig egyre eszkalálódik a manipuláció. Fokozatosan átlépünk minden határt. A kezdeményező és „úttörő” Fideszt sorra

követni kezdi a többi párt. A pártok paranoiája azután megfertőzi a követőket, majd átítatja az egész társadalmat.”

Trencsényi Zoltán: Kérdések félórája, április 19.

„A műsorból, amellelt, hogy Orbán Viktorból kicsikart némi vallomást, legföljebb annyit tudhattunk meg: az Orbánt ért támadások rágalmak, meg hogy kampányszagot hord a szél. Ja, és megtudhattuk: Orbán szomorú, ha a nézők SMS-ben bántják, neomarxista demagógiával vádolják. Ilyenkor arcára csalódás ül ki, és azt mondja: én nem bántottam ezt az urat, ő miért tapos belém?”

Seres László: közemberek, magánpénzek, április 5.

„Most például itt van Orbán Viktor állítólagos tokaji vagyonszerzési kísérlete, amelyről valamiért nem bíróság, hanem parlamenti vizsgálóbizottság dönt, erre kommunikációs válaszul pedig a „Gyurcsány-Apró-vagyon eredetéről”, valamint a tavalyi százmilliós gyarapodásról szóló fideszes kezdeményezés. Ez azonban így nincs rendjén, és ennek egyetlen komoly oka van: összemosódik egy aktív politikus állítólagos bizniszterve egy volt üzletember tíz évvel ezelőtti, sajtóságos, bizonyára számos állami havert, banki kontaktust érintő, de mégiscsak privát bizniszével. A Gyurcsány-vagyon keletkezése a fideszes narratívában lényegében egy Sergio Leone-maffiafilm szüzséjének felel meg (zene: Ennio Morricone) - diszkrétén elhallgatva azt, hogy a kérdéses ügyekben nem egy miniszterelnök, hanem egy magánember használta ki kora joghézagait, az állami vagyon olcsóságát, az állami szereplők privatizációs együgyűségét. A tokaji történet azonban - ha igaz - arról szól, hogy egy aktív kormányfő elmege felesége cégének taggyűlésére, és ott a haverokkal egy értékes állami cég későbbi (rész)privatizációjának útját egyengeti. A kft. ügyvédje pedig kijelenti, hogy ő már dolgozik azon a törvényen, amely ugyan egy egész régió sorsáról szól, de leginkább a társaságnak jön majd jól.”

NOL-voks, április 1.:

nem javította az Orbán-képet a botrány

Tamás Tibor: Orbán sebezhető pontja, április 20.

„A politikai tanácsadók megpróbálhatják olyan kérdésekre terelni a figyelmet, hogy mi a taggyűlés definíciója, és hogy Orbán Viktor részt vett-e olyasmin, amit taggyűlésnek lehet nevezni. A botrány tétje azonban nem ez. A legtöbb választót valószínűleg az érdekli az egészben, hogy Orbán Viktor éveken át valóban egyszerre játszotta-e a magyar agrárium gondjáért a végső felelősséget a vállán hordozó kormányfő és a család üzleti vállalkozásáért aggódó férj szerepét.

S ettől kezdve az ügy „önjáróvá” válik. A botrány valóságos hatása már attól függ, hogy az új tények napvilágra kerülése mennyire alakítja át a vezetőről a közvéleményben megformált képet.”

Kapcsolódó Cikkek

- [Túl a borcsatákon és a MÚOSZ-on](#)
- [Ketten az úttesten](#)
- [Az MSZP ismét Orbán Viktor könyvéről](#)
- [Vád alatt egy rendben talált beruházás](#)
- [Pert veszített a Fidesz](#)

- [Idézés ellenére sem...](#)
- [Tocsik, Mayer - elnapolva, sokadszorra](#)
- [Rajtakapott vagyonosok](#)
- [Mayer a pártot nem perelheti](#)
- [Száz bányá maradt, de oda a legkedvesebb](#)

[további cikkeink](#)